



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Vojtěchem Trojánkem ve věci žalobce **M** **B** narozeného **bytem v** zastoupeného Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem v Konicí, Za Nádražím 497, proti **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradské 16, za nějž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem v Praze 2, Rašínově nábřeží 390/42, o zadostiučinění za nemajetkovou újmu

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 224 000 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby soud uložil žalované zaplatit žalobci 4 650 000 Kč, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení státu částku ve výši 4 950 Kč na účet zdejšího soudu do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalovaná je dále povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 53 759 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou ze dne 13.7. 2015 domáhal u zdejšího soudu na žalované zaplacení náhrady škody ve výši 99 734 Kč a náhrady nemajetkové újmy ve výši 5 000 000 Kč, které měly žalobci vzniknout v souvislosti s trestním řízením vedeným u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) pod sp. zn. **Rozsudkem krajského soudu ze dne 18.7. 2012, č.j.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hladíková.

██████████ byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu zpronevěry podle ust. § 205 odst. 1, 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „TZ“), současně mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání šesti let, zákaz činnosti na dobu pěti let a dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit poškozené společnosti KATR a.s. škodu ve výši 548 104,47 EUR (tj. 15 394 994,23 Kč). Rozsudek byl však v důsledku odvolání účastníků usnesením Vrchního soudu v Olomouci (dále jen „vrchní soud“) ze dne 12.12. 2012, č.j. ██████████ zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu. Ten po doplněném dokazování rozsudkem ze dne 11.12. 2013, č.j. ██████████ žalobce podané obžaloby zprostil, odvolání státní zástupkyně bylo vrchním soudem zamítnuto. Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že úkony orgánů činných v trestním řízení byly vůči žalobci zahájeny již dne 28.8. 2007, kdy byl žalobce obviněn policejním orgánem v Martině, ve Slovenské republice, když dle žalobce v dané věci není při zohlednění délky trestního řízení rozhodné, zda šlo o úkony trestního řízení vedené v České republice či nikoliv. Žalobci vznikla nezákonným trestním stíháním nejen škoda ve výši 99 734 Kč odpovídající vynaloženým nákladům za obhajobu, ale rovněž nemajetková újma, kterou žalobce vyčíslil na částku 5 000 000 Kč. Několik let trvajících trestní stíhání žalobce zásadně zasáhlo do osobního a profesního života. Hrozba uložení vysokého nepodmíněného trestu odnětí svobody společně s povinností nahradit škodu v likvidující výši přes 15 000 000 Kč působila frustraci a psychickou zátěž nejen žalobci, ale celé jeho rodině, především pak manželce a dětem. Mimořádně vysoké psychické napětí zcela jistě přispělo společně s věkem a celkovým zdravotním stavem k vážnému onemocnění manželky žalobce, která ještě v průběhu trestního řízení zemřela. Rovněž děti žalobce s ním již neudrží častý kontakt, žalobce přišel o přátele, především v místě bydliště, a byl tak zcela vyloučen ze společnosti. Vzhledem k tomu, že trestná činnost, která byla žalobci kladena za vinu, úzce souvisela s jeho podnikatelskými aktivitami, nenapravitelně utrpěla i žalobcova dobrá pověst a obchodní vztahy, žalobce byl tedy nucen podnikatelskou činnost ukončit a byl bez práce, jeho jediná společnost, jejímž byl žalobce jednatelem, skončila v insolvenci. Žalobce uvedené nároky uplatnil u žalované dne 29.12. 2014, tato jej v šestiměsíční lhůtě neprojednala.

2. Žalovaná ve vyjádření ze dne 11.8. 2015 potvrdila, že u ní žalobce předběžně uplatnil svůj nárok dne 30.12. 2014 (žádostí ze dne 29.12. 2014), přičemž žalovaná jeho nároku stanoviskem ze dne 10.8. 2015 částečně vyhověla, když konstatovala vydání nezákonného rozhodnutí a žalobci poskytla náhradu škody spočívající v nákladech na obhajobu ve výši 67 090 Kč a zadostiučinění ve výši 126 000 Kč.
3. Usnesením ze dne 4.5. 2016 bylo řízení pro zpětvzetí zastaveno ohledně požadavku žalobce na zaplacení částky 225 734 Kč odpovídající co do částky 99 734 Kč náhradě škody a co do částky 126 000 Kč náhradě požadované nemajetkové újmy. Usnesení nabylo právní moci téhož dne. Předmětem řízení tedy nadále zůstal nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 4 874 000 Kč.
4. Z dopisu žalobce ze dne 29.12. 2014, opatřeného razítkem podatelny žalované ze dne 30.12. 2014, a stanoviska žalované ze dne 10.8. 2015 má soud za prokázané, že žalobce svůj nárok uplatnil u žalované dne 30.12. 2014, tato konstatovala, že v posuzovaném řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a žalobci vyplatila náhradu obhajobního ve výši 67 090 Kč a zadostiučinění ve výši 126 000 Kč.
5. Ze spisu krajského soudu sp. zn. ██████████ zjistil zdejší soud následující skutečnosti. Usnesením PCR, KŘP Moravskoslezského kraje, odbor hospodářská kriminalita, ze dne 17.8. 2010 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro zvláště závažný zločin zpronevěry podle ust. § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) TZ, kterého se měl dopustit tím, že jako jediný jednatel společnosti ██████████ se sídlem ve ██████████ ulici ██████████ uzavřel se společností KATR a.s., IČO 25858947, se sídlem v České republice, Staré Vsi, ulici Potočné 334/5, postupně dne 30.11. 2006 na období od 1.1. 2007 do 31.3. 2007 kupní smlouvu code č. ██████████ dne 2.5. 2007 na období od 1.5. 2007 do

15.5. 2007 kupní smlouvu code č. [REDACTED] a z titulu své funkce pověřil na období od 1.4. 2007 do 30.4. 2007 uzavřením kupní smlouvy code č. [REDACTED] jménem společnosti dne 30.3. 2007 J. [REDACTED] Š. [REDACTED] provozně-technického ředitele společnosti, vše na dodávky sušeného řeziva, na jejich základě následně v období od 7.2. 2007 do 25.5. 2007 odebral přířezy, za které měl dle vystavených faktur uhradit částku ve výši celkem 480 690,80 EUR (tj. 12 795 988,57 Kč), faktury však žalobce v termínech splatnosti neuhradil, přestože zboží odebral, dále zpracoval a takto získané hotové výrobky prodal konečným odběratelům a obdržel za ně odpovídající finanční plnění, které však nepřevodil ve prospěch společnosti KATR a.s., čímž jí způsobil škodu, a to přesto, že věděl, že v uzavřených smlouvách je sjednána výhrada vlastnického práva, podle které vlastnické právo k dodávanému zboží přechází na kupujícího okamžikem zaplacení kupní ceny. Uvedeným jednáním si tedy žalobce присvojił cizí věc, která mu byla svěřena, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsudku. Opis usnesení byl žalobci doručen dne 20.8. 2010, jak vyplývá z příložené dodejky. Z daného usnesení rovněž vyplývá, že prověřování předmětné věci bylo zahájeno již dne 28.8. 2007 slovenskými justičními orgány, tato však byla posléze z Okresního ředitelství policejního sboru v Martině, SR, postoupena a následně převzata opatřením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 12.2. 2010 a dne 11.3. 2010 postoupena na Policii ČR, KŘP Moravskoslezského kraje, odbor hospodářské kriminality. Během vyšetřování však vyšlo najevo, že se žalobce dopustil ještě dalšího skutku, který nebyl v předchozím usnesení o zahájení trestního stíhání zahrnut, usnesením PČR, KŘP Moravskoslezského kraje, odbor hospodářské kriminality, ze dne 4.1. 2011 bylo tedy zahájeno trestní stíhání žalobce i pro další dílčí skutek pokračujícího zločinu zpronevěry podle ust. § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) TZ, kterým žalobce způsobil poškozenému škodu ve výši 67 413,67 EUR (tj. 1 896 345, 14 Kč). Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 9.9. 2010 a pokračování protokolu o výsledku žalobce ze dne 10.2. 2011 soud zjistil, že žalobce uvedl, že společnost [REDACTED] vznikla z iniciativy italské společnosti Legnotre Industriale S.P.A., jejíž jednatel, pan Turetta, fakticky řídil společnost [REDACTED]. Žalobce dále uvedl, že společnost [REDACTED] byla od roku 2006 ztrátová, co s jejími výrobky následně dělala společnost Legnotre Industriale S.P.A. žalobce nevěděl, přesto doufal, že dlužné faktury za dodaný materiál od společnosti KATR a.s. uhradí. Ze záznamu ze dne 20.6. 2011 vyplývá, že žalobci bylo umožněno prostudování spisu, dne 20.6. 2011 byl Krajskému státnímu zastupitelství doručen návrh na podání obžaloby z téhož dne. Rozsudkem krajského soudu ze dne 18.7. 2012, č.j. [REDACTED] byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu zpronevěry podle ust. § 205 odst. 1, 5 písm. a) TZ, současně mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání šest let, zákaz činnosti na dobu pěti let a dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit poškozené společnosti KATR a.s. škodu ve výši 548 104,47 EUR (tj. 15 394 994,23 Kč). Rozsudek byl obhájci žalobce doručen dne 19.10. 2012, žalobci dne 31.10. 2012. Usnesením vrchního soudu ze dne 12.12. 2012, č.j. [REDACTED] byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a vrácen k projednání s tím, že soud měl učinit (za případného přibrání znalce) podrobný rozbor důkazních materiálů tak, aby bylo postaveno najisto, zda z prodeje materiálu dodaného společností KATR a.s. byla skutečně provedena výroba bednicích panelů, o jaké dodávky se jednalo a kdy a jak byly hrazeny případné dluhy ze strany společnosti Legnotre Industriale S.P.A. Rozsudkem krajského soudu ze dne 11.12. 2013, č.j. [REDACTED] ve znění opravného usnesení ze dne 28.4. 2014, č.j. [REDACTED] byl žalobce zproštěn obžaloby, neboť skutek, kterého se žalobce dopustil není trestným činem. Poškozená společnost KATR a.s. byla současně odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Z rozsudku vyplývá, že po provedeném dokazování soud dospěl k názoru, že nebyla naplněna subjektivní stránka trestného činu zpronevěry, či dokonce jiného trestného činu, když žalobce úmyslně neuvedl společnost KATR a.s. v omyl a nejednal s cílem za odebrané zboží nezaplatit a na úkor poškozené se obohatit. Usnesením vrchního soudu ze dne 16.7. 2014, č.j. [REDACTED] bylo zamítnuto odvolání státního zástupce proti rozsudku soudu prvního stupně s tím, že skutečně nebylo bezpečně prokázáno, že by žalobce chtěl či mohl předpokládat,

že za odebrané zboží nebude moci zaplatit za podmínek, které byly mezi účastníky smlouvy sjednány, rovněž nebylo prokázáno, že by svým jednáním uvedl poškozenou v omyl, případně takového omylu využil či zamlčel podstatné skutečnosti, jež by byly pro aktuální rozhodnutí významné. Rozhodnutí vrchního soudu bylo zástupci žalobce doručeno dne 21.8. 2014, žalobci dne 26.8. 2014, jak vyplývá z přiložených doručenek. Rozsudek nabyl právní moci dne 16.7. 2014.

6. Ze zprávy Nemocnice [redacted] ze dne [redacted] vyplývá, že manželka žalobce byla v době od [redacted] hospitalizována [redacted]. Ze zprávy Fakultní nemocnice [redacted] ze dne [redacted] pak vyplývá, že se manželka žalobce dostavila k ambulantnímu vyšetření, kde byl konstatován [redacted]. Z propouštěcí zprávy ze dne [redacted] soud zjistil, že manželka žalobce byla v době od [redacted] umístěna na [redacted]. Z úmrtního listu manželky žalobce ze dne [redacted] bylo prokázáno, že tato zemřela dne [redacted].
7. Svědkyně K [redacted] D [redacted] dcera žalobce, uvedla, že zpočátku trestní stíhání žalobce vnímala spíše formálně, milníkem pak bylo, když se celá věc přesunula do [redacted]. Rovněž si svědkyně vybavuje žalobcovu frustraci ohledně průběhu samotného řízení, když soudkyně ve věci zaujala jednoznačný postoj v jeho neprospěch. V rodině se o tom každý den nebavili, protože to nebylo příjemné, ale maminka, manželka žalobce, byla takový typ, že vnitřně věci hodně prožívala. Svědkyně uvedla, že maminka měla problémy se spánkem, často plakala, nejhorší situace byla ke konci roku 2011, vše vyvrcholilo v březnu 2012 při oslavě žalobcových narozenin, kdy mamince nebylo dobře. Při následné kontrole pak bylo zjištěno, že má maminka [redacted]. Svědkyně rovněž uvedla, že byla v té době [redacted]. Svědkyně vypověděla, že u jednotlivých jednání u soudu nebyla, nicméně začínalo být jasné, že žalobce půjde do vězení a ona s maminkou a bratrem zůstanou sami a úplně bez jakýchkoliv finančních prostředků, neboť budou muset zaplatit vysoké finanční odškodnění. Žalobce začínal být zoufalý, rovněž celá rodina začala pochybovat o jeho nevině, manželka žalobce uvažovala dokonce o rozvodu. Svědkyně dále uvedla, že maminka prvně podstoupila několik sezení k další léčbě, poté se však rozhodla léčbu přerušit, což se svědkyně domnívá, že bylo spíše po nepravomocném odsouzení žalobce. Po smrti maminky se svědkyně od žalobce vzdálila, moc se spolu nebavili, spíše ho nepodporovala, i další rodinné vztahy byly narušeny. Rovněž sousedé, kteří sice o věci nebyli přímo informováni, o celé záležitosti věděli a žalobce přerušil styky i s nimi, dále přestal pracovat, poté už se nebavili. Ve chvíli, kdy byl žalobce nepravomocně odsouzen, se svědkyně spíše domnívala, že trestnou činnost, která mu byla kladena za vinu, spáchal, svědkyně vyjadřovala žalobci spíše nedůvěru, po zproštění byla však obnovena, vídá se s ním a telefonuje zhruba jedenkrát měsíčně. Svědkyně dále uvedla, že jí nebyla známa výše rodinných příjmů, věděla však, že tyto nejsou stabilní, odvíjely se od podnikání žalobce, proběhla však rekonstrukce rodinného domu, svědkyně také uvedla, že rodiče měli na dům hypotéku, kdy v roce 2012 nebylo z úvěru splaceno asi 1 000 000 Kč.
8. Svědek J [redacted] B [redacted] syn žalobce, uvedl, že když se o trestním stíhání proti žalobci dozvěděli, nijak zásadně to neřešili, vše se změnilo až po prvním jednání, kdy žalobce rodině sdělil, že má pocit, že je soudce proti němu zaujatý. Žalobce postupně začal [redacted] přestával mít sílu bojovat, špatně spal. V tu chvíli začali řešit, jaké dopady by pro ně mělo případné odsouzení žalobce, když svědek byl tou dobou na vysoké škole a byl plně finančně závislý na výdělku rodičů. Maminka celou záležitost hodně řešila, protože věděla, že by v případě vyplacení odškodného neměla žádné finanční prostředky, svědek by nemohl dále pokračovat ve studiu. Dále svědek uvedl, že když se maminka dozvěděla, že je nemocná, tak nejprve se snažila bojovat, když však žalobce odsoudili, tak to považovala za zcela bezvýchodnou situaci, došlo to tak daleko, že začala uvažovat o rozvodu. Celá situace se stupňovala vlastně až do smrti maminky, kdy to mělo zásadní dopad i na žalobce, protože mu to vlastně rodina dávala za vinu, všichni začali žalobce zpochybňovat a věřit spíše soudu. Samozřejmě celá vesnice o trestním řízení věděla, svědek uvedl, že se ho každý na žalobce vyptával, co se stalo apod., ve výsledku bylo jedno, že ho poté

zprostiti. Nejčastěji se žalobce stýkal s lidmi z práce, což poté skončilo, svědek uvedl, že si myslí, že žalobce v průběhu trestního řízení opustili i další přátelé. Kontakt se žalobcem svědek obnovil po zprošťujícím rozsudku, stále mu má však za zlé, co se stalo mamince. Svědek dále uvedl, že maminka vydělávala asi 25 000 Kč čistého měsíčně, finančně se však na chodu domácnosti podílel více žalobce, určitě si žili dobře, vlastnili rodinný dům, chatu a dvě auta.

9. Ze znaleckého posudku ze dne 15.12. 2017 vypracovaného MUDr. Wieslawem Strzondalou z oboru zdravotnictví – specializace [REDAKCE] vyplývá, že ve světle současné medicíny dosud není prokázán vliv dlouhodobého psychosociálního stresu na míru rizika [REDAKCE] onemocnění. Přesto, že dlouhodobý stres samozřejmě může vést ke změnám hladiny hormonů a může tak zřetelně ovlivnit imunitní systém, znalec v návaznosti na lékařské dokumenty manželky žalobce uzavřel, že s ohledem na [REDAKCE] lze předpokládat, že [REDAKCE] bylo možné detekovat již půl roku či dříve před stanovením diagnózy [REDAKCE]. V této souvislosti znalec rovněž konstatoval, že se jednalo o opožděnou diagnózu ve vysokém stupni pokročilosti, kdy nelze jednoznačně stanovit, zda by manželka žalobce v případě, že by léčbu nepřerušila, žila déle, neboť při takovém druhu [REDAKCE] se doba přežití pohybuje v rozmezí [REDAKCE]. Konečně znalec uzavřel, že stres podle současných vědeckých poznatků nemůže mít vliv na vznik či relaps [REDAKCE] s vysokou mírou pravděpodobnosti však lze říci, že stres z probíhajícího trestního stíhání žalobce mělo vliv na celkovou psychickou pohodu manželky žalobce a byl tedy spolufaktorem negativně ovlivňujícím spolupráci při léčbě a její odhodlání se léčit.
10. Znalec při jednání dne 20.4. 2018 dále zopakoval, že v době, kdy bylo onemocnění manželce žalobce diagnostikováno, již bylo ve velice pokročilém stadiu a nebyla zde žádná šance na vyléčení. Možná byla pouze paliativní léčba, tj. léčba snižující obtíže související s chorobou, která by manželce žalobce umožnila přežít v rádech [REDAKCE] ode dne určení dané diagnózy, což se u manželky žalobce potvrdilo, když tato se o své diagnóze dozvěděla [REDAKCE].
11. Žalobce při výslechu dne 16.11. 2018 uvedl, že zpočátku celému vyšetřování nepřikládal moc velkou pozornost, neboť mu bylo ze strany policejních orgánů sděleno, že věc bude odložena, žalobce si byl dále vědom toho, že žádnou trestnou činnost nespáchal. Zlom nastal ve chvíli, kdy se dozvěděl, že na něj bude ze strany státního zastupitelství podána obžaloba, což zcela změnilo jeho život. Špatně celou věc snášela především manželka žalobce, která byla velmi emotivní, nejhorší situace samozřejmě byla ve chvíli, kdy tato onemocněla, umírala a žalobce byl nepravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a náhradě škody ve výši skoro 16 000 000 Kč. Žalobce uvedl, že si je vědom závěrů vyplývajících ze znaleckého posudku, nicméně je přesvědčen, že onemocnění a následná smrt jeho manželky je jedním z nejvážnějších důsledků celého trestního řízení. Do současné doby si to klade za vinu nejen sám žalobce, ale i jeho děti a příbuzní, zejména z manželčiny strany. Žalobce dále uvedl, že celá věc měla vliv rovněž na podnikání žalobce, který do smrti manželky žil z finančních rezerv, posléze byl nucen si shánět práci, což v místě bydliště bylo jen velmi obtížné, neboť všichni věděli, že žalobce byl souzen za zpronevěru, žalobce měl problémy se sehnáním úvěru. V té době mu jedinou pomocí byl soused, jiné přátele žalobce již neměl.
12. Pro nadbytečnost soud neprováděl další dokazování, neboť z důkazů v řízení provedených byla učiněna skutková zjištění pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, jak jej soud níže podává, plně postačující.
13. Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež

bylo vydáno v trestním řízení. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle odst. 2 má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

14. Rozhodnutí o zproštění obžaloby z důvodu podle ust. § 226 písm. b) TŘ je dle v tomto směru ustálené judikatury vykládající ust. § 7, § 8 zákona a navazující v tomto směru na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23.2.1990, sp.zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, rozhodnutím, které, byť nikoliv výslovně, ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona a (pouze) pro jeho účely „nezákonným“, zakládá proto nárok na náhradu škody ve smyslu ust. § 1,2 zákona (o čemž mezi účastníky ostatně není sporu). Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. Existenci uvedených skutečností žádný z účastníků ani netvrdil, stejně jako zavinění žalobce na zahájení trestního stíhání proti jeho osobě. Uvedená judikatorní východiska platí bezpochyby (a mezi účastníky o tom ostatně není sporu, žalovaná existenci odpovědnostního titulu představovaného nezákonným rozhodnutím uznává) analogicky po novele zákona provedené zákonem č. 160/2006 Sb. i pro oblast nároků nemajetkové povahy, jak se podává např. i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, jakkoliv k přijetí uvedené novely zákonodárce vedla především snaha vyhovět požadavkům vyvěrajícím z čl. 6, 13 a 41 Úmluvy, upravujících právo účastníka na projednání věci v přiměřené lhůtě.
15. Odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci dán, žalobce byl, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, nezákonně trestně stíhán pro jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřovaly výše označený trestný čin. V souvislosti s žalobcem tvrzeným vznikem nemajetkové újmy soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, dostupný jako ostatní zde uvedená rozhodnutí NS na stránkách www.nsoud.cz, dle kterého je třeba vycházet z toho, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona, jež je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem a jež tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení výše zadostiučinění, či jeho formy, vychází především z povahy trestní věci, délky trestního stíhání a především z dopadů trestního stíhání do osobností sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Skutkové vymezení újmy způsobené nezákonným rozhodnutím je významné i z hlediska dokazování, neboť zatímco při nesprávném úředním postupu spočívajícím v nepřiměřené délce řízení se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by

byla danou skutečností postížena, a šlo by tedy o notorietu, kterou dokazovat netřeba (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2555/2010). V rozsudku ze dne 16.9. 2015, sp.zn. 30 Cdo 1747/2014, pak Nejvyšší soud konstatoval: „*Jak bylo již shora naznačeno, v souvislosti s prokazováním vzniku nemajetkové újmy je nesprávnou úvaha odvolacího soudu, že „sama existence rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, zakládá vyvrátitelnou domněnku, že jím byla dotčené osobě způsobena imateriální újma“.* Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem (např. rozhodnutím zrušeným pro nezákonnost) tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce (např. práva na rodinný život), a vznik nemajetkové újmy (představované např. úzkostí, nepobodlím, nejistotou) vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučnění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk.“

16. Zdejší soud zaměřil ve shodě se závěry učiněnými Nejvyšším soudem ve zmíněném rozsudku ze dne 27.6. 2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, pozornost na kritéria významná z hlediska vzniku a intenzity nemajetkové újmy způsobené žalobci nezákonným trestním stíháním, tedy na a) délku trestního stíhání, b) povahu trestní věci, c) dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a d) okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo.
17. Předmětné trestní stíhání žalobce trvalo od 20.8. 2010 do 16.7. 2014, tedy přibližně 3 roky a 11 měsíců. Zdejší soud uvádí, že při určení délky trestního stíhání zohlednil pouze dobu, kdy toto probíhalo před českými orgány, neboť pro účely zákona se trestní řízení považuje za zahájené okamžikem sdělení obvinění osobě podezřelé ze spáchání trestného činu, resp. v daném případě doručení opisu usnesení o zahájení trestního stíhání žalobci dne 20.8. 2010. Rovněž soud podotýká, že i s ohledem na místní působnost zákona není při odškodnění možné vycházet z období, kdy trestní řízení probíhalo před cizími orgány.
18. Žalobce byl stíhán pro spáchání zvláště závažného zločinu zpronevěry podle ust. § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) TZ, kdy byl ohrožen trestem odnětí svobody v délce trvání pět až deset let. Rozsudkem krajského soudu ze dne 18.7. 2012, č.j. [redacted] byl žalobce uznán vinným a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání šest let, zákaz činnosti na dobu pěti let a dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit poškozené škodu ve výši 548 104,47 EUR (tj. 15 394 994,23 Kč). Pravomocně zproštěn obžaloby byl žalobce až dne 16.7. 2014.
19. Co se týče dopadů trestního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry, soud uzavřel, že žalobci vznikla nejen újma reprezentována jeho vlastními subjektivními pocity stresu, nejistoty a strachu z reálně hrozícího vysokého trestu a citelné náhrady škody, ale i újma na podkladě provedeného dokazování objektivizované povahy, představovaná zásahem do soukromého, rodinného i profesního života. Svědci K [redacted] D [redacted] a J [redacted] děti žalobce, shodně u soudu vypověděli, že v průběhu trestního řízení žalobce postupně ztrácel jejich důvěru a podporu, nakonec ani nevěřili, že je nevinný. Přesto, že nyní se situace do jisté míry zlepšila, po vydání odsuzujícího rozsudku s žalobcem téměř nekomunikovali a nevidali se. Z výpovědi svědka J [redacted] B [redacted] vyplývá, že tento stále kladu za vinu žalobci skutečnost, že manželka žalobce v průběhu trestního řízení zemřela. Svědci, včetně žalobce, zároveň uvěřitelně popsali, že právě manželka žalobce snášela celou záležitost velmi špatně, měla problémy se spánkem, plakala, dokonce začala přemýšlet o rozvodu se žalobcem. Z provedených důkazů je dále zřejmé, že manželka žalobce [redacted] vážně onemocněla, když jí byla diagnostikována [redacted] manželka žalobce [redacted] zemřela. V této souvislosti soud uvádí, že probíhající trestní řízení mělo nepochybně na psychickou pohodu manželky žalobce zřejmý vliv, když tato těžce snášela nejen svoji nemoc, ale i trest hrozící žalobci společně s vysokým odškodněním, které by mělo významný zásah do finanční sféry celé rodiny. Jak z vypracovaného znaleckého posudku, tak samotného výsledku znalce při jednání však jednoznačně vyplývá, že prodělaný stres nemohl být příčinou recidivy [redacted] onemocnění, o čemž svědčí i skutečnost, že [redacted] byl manželce

žalobce diagnostikován již ve velmi pokročilém stadiu, kdy lze předpokládat, že k [redacted] postižení došlo již před zahájením trestního stíhání žalobce. Rovněž přerušeni léčby lze do jisté míry přisuzovat mnoha faktorům, jedním z nich samozřejmě mohlo být nepravomocné odsouzení žalobce a doposud jeví se bezvýchodná situace, v tomto případě však soud také odkazuje na závěry znaleckého zkoumání, neboť manželka žalobce podstupovala již [redacted] která měla sloužit ke zmírnění obtíží spojených s chorobou, ale naděje na vyléčení či zásadní prodloužení doby života manželky žalobce již byla mizivá, kdy znalec označil jako dobu dožití v konkrétním případě statisticky na [redacted] od diagnózy. Soud dále uvěřil tvrzení žalobce a výpovědím svědků ohledně narušení i dalšího zázemí žalobce, neboť existence trestního řízení vedeného vůči žalobci pro takto rozsáhlou majetkovou trestnou činnost byla v okolí místa bydliště zřejmě obecně známa, což zasáhlo do mezilidských a společenských vztahů žalobce, jeho celé rodiny a dalšího blízkého okolí.

20. K formě a výši zvoleného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou samotným trestním stíháním lze uzavřít, že částka 126 000 Kč, již se žalobci od žalované dostalo v rámci předběžného projednání, se soudu s přihlédnutím ke shora uvedeným okolnostem trestního stíhání nejeví dostačující satisfakci. Soud shledal, že přiměřeným zadostiučiněním sloužícím ke zmírnění nemajetkové újmy vzniklé žalobci trestním stíháním se jeví částka celkem 350 000 Kč, uložil tedy žalované zaplatit žalobci ještě částku 224 000 Kč. Z povahy věci je zřejmé, že úplné odčinění vzniklé újmy není již z povahy věci možné, a to jistě ani poskytnutím vyšší částky, než kterou soud shledal dostačujícím odškodněním. Konkrétní výši přisouzené částky odůvodňují zejména shora popsané citelné dopady trestního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry, který se s ohledem k okolnostem nacházel ve velmi těžké životní situaci, povaha trestní věci, kdy se žalobce mohl cítit ohrožen vysokým nepodmíněným trestem odnětí svobody a povinností nahradit poškozenému částku až ve výši 15 000 000 Kč (to vše zejména v období od 18.7. 2012, kdy byl vydán nepravomocný rozsudek krajského soudu, do 16.7. 2014, kdy byl žalobce obžaloby pravomocně zproštěn), a rovněž délka trestního stíhání, které ač nebylo nepřiměřeně dlouhé a nebylo zatíženo průtahy, žalobce a jeho rodinu nepochybně udržovalo v nejistotě. Pokud jde o srovnatelnou judikaturu, žalovaná odkázala na řadu rozsudků, v jejichž případech soud přiznal odškodnění ve srovnatelné výši, ke které dospěla právě žalovaná, zdejší soud je však považuje v mnoha okolnostech za nepřiléhavé, neboť např. žalobcům hrozil značně nižší trest, trestní stíhání mělo jiné dopady do sféry žalobců, než je tomu v případě posuzovaném, a podobně. Žalovaná mimo jiné označila rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7.11. 2015, č.j. [redacted] kterým byl potvrzen rozsudek zdejšího soudu ze dne 27.1. 2015, č.j. [redacted] jímž bylo žalobci přiznáno z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním zadostiučinění v celkové výši 200 000 Kč. Žalobce byl v dané věci trestně stíhán pro trestný čin poškozování věřitele, soud zohlednil délku trestního řízení trvajících 9 let, hrozící trest, medializaci případu, zejména pak zásah do osobnostní sféry žalobce, který měl nepříznivý vliv na jeho pověst, způsob života, negativní dopad na důstojnost a psychiku žalobce, taktéž na rodinné vztahy. V odkazované věci však byla obě rozhodnutí nálezem Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 2175/16 shledána jako protiústavní a byla zrušena. Oproti tomu rozsudkem zdejšího soudu ze dne 5.6. 2018, č.j. [redacted] bylo v návaznosti na závazný názor Ústavního soudu přiznáno žalobci zadostiučinění vyšší (v částce 500 000 Kč), věc však není doposud pravomocně skončena. Žalobce přesto, že byl při jednání dne 4.5. 2016 vyzván ve lhůtě 15 dnů k předložení srovnávací judikatury ohledně výše požadovaného zadostiučinění, tento reagoval opožděně až podáním ze dne 20.7. 2016, kde však na žádné obdobné případy z rozhodovací praxe soudů neodkázal. Soud tedy vycházel z vlastní činnosti jemu známé judikatury, kdy si dovoluje odkázat např. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18.11. 2015, č.j. [redacted] který nabyl právní moci dne 2.3. 2016. Rozsudkem bylo žalobci přiznáno přiměřené zadostiučinění ve výši 270 000 Kč (nad rámec žalovanou přiznaných 130 000 Kč) jakožto náhrady nemajetkové újmy plynoucí žalobci z nezákonného trestního stíhání. Žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin pohlavního zneužití, kdy trestní řízení, stejně jako v posuzovaném případě, zasáhlo zejména rodinný život

žalobce, jeho pověst, dobré jméno, přátelské vztahy a pracovní sféru. Dále rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27.1. 2017, č.j. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11.7. 2017, č.j. [REDAKCE], bylo žalobci přiznáno přiměřené zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání ve výši 250 000 Kč (nad rámec žalovanou přiznaných 100 000 Kč). V dané věci byl žalobce stíhán pro trestný čin pohlavního zneužití, kdy trestní řízení mělo zásadní vliv na psychiku žalobce, zasáhlo do jeho osobního, rodinného a sociálního života v místě bydliště žalobce. Ve světle uvedeného tedy soud vycházel z částky 350 000 Kč, jakožto zadostiučinění přiměřeného, a výrokem I. tohoto rozsudku přiznal žalobci částku 224 000 Kč.

21. Pro vyšší odškodnění soud již důvodu neshledal, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by trestní stíhání žalobce mělo přímou souvislost s onemocněním a následnou smrtí manželky žalobce, přesto soud, jak je shora rozvedeno, vzal při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění v potaz psychické vypětí, kterým si manželka žalobce, žalobce a celá rodina musela projít. Soud dále vycházel z délky trestního řízení, které nebylo zatíženo průtahy, žalobce svoji námitku, že řízení bylo zatíženo nečinností státního zástupce, nikterak nerozváděl ani nekonkretizoval. Konečně vyšší přísudek by ani neodpovídal srovnatelné shora uvedené judikatuře v případech, ze kterých soud mimo jiné vycházel.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s ust. § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. Soud vycházel z toho, že žalobce byl ve věci plně úspěšný, když soud při objektivní kumulaci nároků na náhradu nemajetkové újmy a náhrady škody vycházel při určování míry úspěchu ve věci ze vzájemného poměru tarifních hodnot. Co do nároku na náhradu nemajetkové újmy byla žaloba podána důvodně v celém rozsahu (ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3223/2013 ze dne 10.2. 2015, příp. nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2412/10 ze dne 4.4.2011), žalobce byl tedy úspěšný co do tarifní částky 50 000 Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Co do nároku na náhradu škody, tedy co do tarifní částky 99 734 Kč, byla žaloba podána důvodně co do částky 67 090 Kč (jež žalovaná žalobci po uplynutí lhůty pro předběžné projednání přiznala), co do částky 32 644 Kč bylo řízení zastaveno z důvodu na straně žalobce. Žalobce měl s ohledem na uvedené úspěch ve věci v rozsahu 78%, žalovaná v rozsahu 22%, žalovaná je tedy povinna nahradit žalobci náklady řízení v rozsahu 56% (odečtení úspěchu ve věci žalované od úspěchu ve věci žalobce). Náhradu nákladů řízení představuje odměna advokáta ve výši dle § 7 cit. vyhlášky za 3 úkony právních služeb (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, vyjádření žalobce ze dne 23.9. 2015) ve výši 7 100 Kč za úkon, dále odměna za 8 úkonů právních služeb (vyjádření žalobce ze dne 20.7. 2016, ze dne 14.11. 2018, ze dne 22.11. 2018, účast při jednáních dne 4.5. 2016, 17.2. 2017, 20.4. 2018, 26.9. 2018, 16.11. 2018) ve výši 3 100 Kč za úkon, dále 11 x paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 3 300 Kč dle § 13 odst. 4 vyhlášky, cestovné k jednáním a zpět z [REDAKCE] ve výši 4 307 Kč x 5 cesty (vzdálenost tam a zpět činí 528 km, cena nafty 29,80 Kč/l, sazba základní náhrady 4 Kč/km, obojí dle vyhlášky č. 463/2017 Sb., spotřeba 5,9 l/100 km dle TP vozidla užitého zástupcem žalobce na č.l. 162), celkem tedy 21 535 Kč, náhrada za čas promeškaný na cestě k jednáním soudu a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky za 25 půlhodin po 100 Kč, tedy ve výši 2 500 Kč a konečně 21 % náhrada DPH ve výši 15 421 Kč (osvědčení na č.l. 160). Za předběžné uplatnění nároku u žalované náhrada nákladů řízení nenáleží v souladu s § 31 odst. 4 zákona. Celkem činí náhrada nákladů řízení žalobce částku 88 856 Kč, z toho 56% činí částku 49 759 Kč. Soud přitom stanovil žalované podle § 160 odst. 1 o.s.ř. lhůtu k plnění v délce 15 dnů s ohledem na specifika plnění ze státního rozpočtu.
23. Usnesením zdejšího soudu ze dne 6.3. 2018, č.j. 31C 196/2015-130, bylo znalci MUDr. Strzondalovi přiznáno znalečné ve výši 8 950 Kč, přičemž ve věci úspěšný žalobce složil dne 11.10. 2017 (dle č.l. 115) zálohu na znalecký posudek ve výši 4 000 Kč. Takto složenou zálohu soud připočetl k náhradě nákladů řízení, které je dle úspěchu ve věci povinna žalovaná žalobci nahradit, zbývající částku ve výši 4 950 Kč pak výrokem III. tohoto rozsudku uložil zaplatit žalované přímo České republice, přičemž i tato lhůta byla žalované uložena v souladu s § 160

odst. 1 o.s.ř.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.
Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 27. listopadu 2018

JUDr. Vojtěch Trojánek
soudce

JUDr. Zdeněk Douděra, v.z.,v.r.
soudce